

Met opgewektheid draag ik aldus aan u, waarde ambtgenoot van Gelderen, het rectoraat over. Blij van geest doe ik het, omdat het aangename en goede, dat mij ten deel viel, gaarne door mij aan u wordt gegund en wijl ik weet, dat wanneer ernstige dagen komen, uwe wijze bedachtzaamheid alleszins uitzicht biedt op een kloek regiment.

Op ernstige dagen doelde ik en euvel zal mij dit niet worden geduid, want wel nimmer is het „salve rector iterumque salve” aan onze hoogeschool in zoo hachelijk tijdsgewricht uitgesproken als het huidige. Geruchten van dood en jammer komen van allen kant in verbijsterende mate tot ons en de beklemmende vraag laat den geest niet los: Zal het schrikkelijke wereldgericht, dat rondom ons verwoesting brengt, Nederland sparen en als de storm komt zal dan ook de Vrije Universiteit niet worden geknakt, ontworteld misschien?

Niemand weet het —, God de Heere weet het.

Bidden wij Hem, dat wanneer een volgend jaar de rector zich opmaakt om te verhalen wat hem wedervoer, hij kunne getuigen: Toen de bloedige krijg en hier en daar en ginds verderf bracht raakte het tot het volk van Neerland en zijn roemrijk Vorstenhuis niet. Gebogen onder den last dier genade, wies bij dat volk de begeerte om in 's Heeren wegen te wandelen; iets van den blijden glans dier gelouterde zielestemming viel ook op onze school, doordien met inniger trouw gewerkt werd om „de universiteit dienstbaar te maken aan de bevordering van Gods eer en van godzaligheid in den lande”.

Ziet M. H., legt de ernst der tijden aldus op ons beslag, dan herhalen wij, niet als gedachtelooze navolging van oude traditie, niet als trotsche uitroep van overmoedigen zegepraal, maar als ootmoedige bede van het beprangde hart, de leuze:

Vivat, crescat, floreat academia nostra!

Ik heb gezegd.